

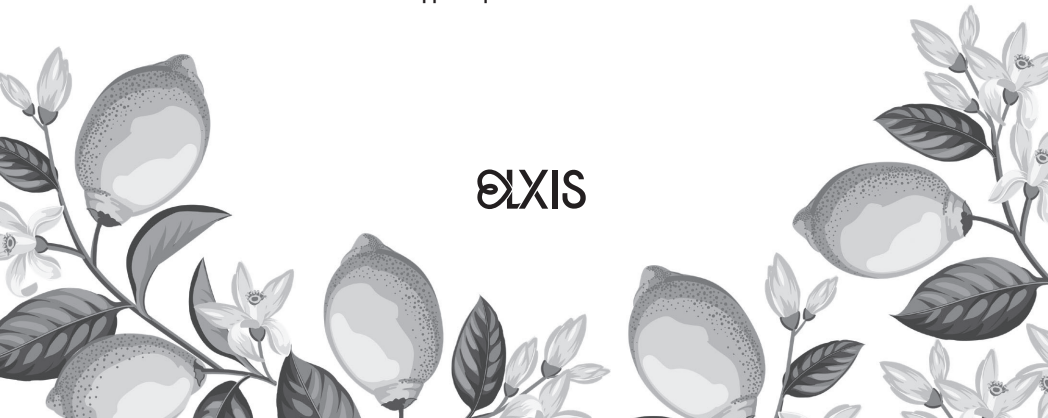

ALI HAZELWOOD

**ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΟΣ
ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΟΣ
ΕΡΩΤΑΣ**

Μετάφραση: ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΛΕΓΚΟΣ

ELXIS

Τίτλος πρωτοτύπου
PROBLEMATIC SUMMER ROMANCE
Ali Hazelwood

© 2025 by Ali Hazelwood
Published by arrangement with Penguin Random House LLC & JLM Agency

© Για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο: Εκδόσεις Elxis, 2026
Οι Εκδόσεις Elxis αποτελούν σήμα των Εκδόσεων Διόπτρα

Εκδίδεται κατόπιν συμφωνίας με τους Penguin Random House LLC & JLM Agency

Πρώτη ελληνική έκδοση
Ιούνιος 2026

Μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

Επιμέλεια κειμένου
Ντόση Ιορδανίδου, Βίκυ Κατσαρού

Προσαρμογή εξωφύλλου - σελιδοποίηση
Έρση Σωτηρίου

Εκδόσεις Elxis

Αγ. Παρασκευής 40, 121 32 Περιστέρι
Τηλ.: 210 380 52 28, Fax: 210 330 04 39
www.elxisbooks.gr • info@elxisbooks.gr

Βιβλιοπωλείο Books & Life
Σόλωνος 93-95, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 330 07 74

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή ή ανατύπωση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου, σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Απαγορεύεται η χρήση ή η αναπαραγωγή με οποιονδήποτε τρόπο μέρους ή όλου του βιβλίου για την εκπαίδευση τεχνολογιών ή συστημάτων τεχνητής νοημοσύνης. Τα δικαιώματα επί του παρόντος έργου διατηρούνται ρητά όσον αφορά την εξόρυξη κειμένων και δεδομένων (Άρθρο 4§3 Οδηγία (ΕΕ) 2019/790).

ISBN: 978-618-219-140-8

Για άλλη μια φορά, για την Τζεν, τη μόνη
που ζήτησε να γράψω αυτό το βιβλίο.
Χρόνια πολλά για τα γενέθλιά σου.
Έκανα τους χαρακτήρες λίγο παραπάνω
χαοτικούς μόνο για χάρη σου.

Πρόλογος

Ντρέπομαι που το λέω, αλλά για λίγο περνά από το μυαλό μου να μην πάω στον γάμο του αδελφού μου.

«Το ξέρει ο Ιλάι;» με ρωτάει η φίλη μου η Τζέιντ.

«Ποιο πράγμα; Ότι προτιμώ να γλείψω το πάτωμα μιας τουαλέτας από το να είμαι μπροστά όταν θα ανταλλάσσει γαμήλιους όρκους με τον έρωτα της ζωής του;»

«Όχι. Ότι τον κρυφάκουσες».

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά, έχοντας τα μάτια χαμηλωμένα στα παγοπέδιλά μου. Μου αρέσει να προσποιούμαι ότι ο πάγος είναι κάποιος που μετάνιωσα που γνώρισα, και γι' αυτό τον τρυπάω ξανά και ξανά με τις λάμες των παγοπέδιλών μου. Λίγη βία καταφέρνει πάντα να μου φτιάχνει κάπως τη διάθεση.

«Μάγια, είναι πολύ απλό. Μην πας. Δεν θα σου είναι καν δύσκολο να το αποφύγεις. Άλλωστε, αυτό δεν σημαίνει το να κάνεις γάμο στο εξωτερικό; Βγάζεις την οικογενειακή υποχρέωση προσκαλώντας όλους τους συγγενείς σου –μαζί και τις ανατριχιαστικές θείες σου που κάνουν διάφορα κουλά και τον τρίτο ξάδερφο που επιμένει να σε παίρνει αγκαλιά παρόλο που βρομοκοπάει από τον ιδρώτα– και παράλληλα ξέρεις ότι οι εννιά στους δέκα θα σου εκφράσουν τη λύπη τους που δεν θα

μπορέσουν να έρθουν. Σοβαρά τώρα, όποιος έχει χιλιάδες δολάρια για ξόδεμα σε διακοπές δεν πρόκειται ποτέ να πάει σε έναν γάμο που γίνεται σε μέρος που διάλεξε κάποιος άλλος, απλώς και μόνο για να φάει μια άθλια γαμήλια τούρτα».

«Θεωρητικά ναι». Θα ένιωθα μεγαλύτερη ικανοποίηση αν ο πάγος μάτωνε, έστω λιγουλάκι. «Πάντως ο Ιλάι δεν κάνει τέτοιο γάμο γι' αυτόν τον λόγο. Βασικά, θα πληρώσει τα αεροπορικά εισιτήρια για αυτούς που δεν τους παίρνει οικονομικά. Δηλαδή ουσιαστικά θα καλύψει τα δικά μου έξοδα. Ο αδελφός μου είναι μεγαλύτερός μου και βγάζει πολύ χρήμα με τη δουλειά που κάνει. Το ίδιο ισχύει και για όλους τους άλλους στη λίστα των προσκεκλημένων».

Δεν είναι σαν εμένα που ανήκω ακόμα στον γκλαμουράτο κόσμο των μεταπτυχιακών φοιτητών.

«Μισό. Στην Ιταλία δεν γίνεται ο γάμος; Μιλάμε για πολλά φράγκα».

«Ναι, αλλά ο αδελφός μου έχει πολλά φράγκα».

«Και πάλι, όμως. Δεν μπορεί να κάνει οικονομία;» Παριστάνει ότι της έρχεται αναούλα. «Σιχαίνομαι τους γενναιόδωρους ανθρώπους».

«Δεν αντέχονται με τίποτα». Κάνω μια περιστροφή προς τα πίσω με τα χέρια απλωμένα σε στάση αγγέλου. «Πάντως ο γάμος θα γίνει σε σχετικά μικρό κύκλο. Μόνο καμιά δεκαριά στενοί φίλοι θα βρίσκονται εκεί την εβδομάδα πριν την τελετή. Και άλλοι τριάντα θα πάνε με το αεροπλάνο για την πρόβα του τραπεζιού. Τις προάλλες βρέθηκα σε μια στιγμή αδυναμίας –δεν καμαρώνω γι' αυτό– και είπα ψέματα στον Ιλάι ότι πρέπει να μείνω για μεγαλύτερο διάστημα στο Όστιν επειδή έχω την τελική συνέντευξη για το πρότζεκτ του MIT. Του είπα ότι θα πάω αργότερα, μόνο για την τελετή». Αναστενάζω. Πηγαίνω πλάι

στην Τζέιντ. Το παγοδρόμιο γύρω μας είναι σχεδόν έρημο και ο κατάλευκος πάγος λαμπυρίζει κάτω από τα φώτα της οροφής.

«Και;»

«Και με κοίταζε λες και τον πρόσβαλα, λες και του έκανα τρομερή χαλάστρα. Είχε το ύφος προδομένου ανθρώπου».

«Μα πώς *τολμάει* να θέλει τόσο πολύ να βρίσκεσαι κοντά του;»

«Έγινα *έξαλλη*. Κι εγώ που νόμιζα ότι ο αδελφός μου κι εγώ είμαστε εντελώς άκαρδοι και δεν δίνουμε πεντάρα για τέτοιες κοινωνικές εκδηλώσεις. Στο κάτω κάτω δεν σκοπεύω να παρενοχλήσω ούτε αυτόν ούτε τη γυναίκα του για τα επόμενα πενήντα με ογδόντα χρόνια».

«Είναι ξεκάθαρο ότι γλύκανε χάρη στον έρωτα, έγινε άλλος άνθρωπος. Αλλά μην ανησυχείς, φιλενάδα μου». Η Τζέιντ σταματάει μπροστά μου και μου κλείνει τον δρόμο. «Ηρθες στον κατάλληλο άνθρωπο. Έχω μεγάλη πείρα να ξεμπλέκω από καταστάσεις λέγοντας μπούρδες».

«Ωραία. Λέγε λοιπόν».

«Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος για να γλιτώσεις από μια υποχρέωση είναι να παραστήσεις την άρρωστη. Και η αρρώστια που έχεις πρέπει να ικανοποιεί τρία κριτήρια». Μετράει στα δάχτυλα του χεριού της. «Να κάνει τους άλλους να κριντζάρουν, να είναι μεταδοτική και, το κυριότερο, να σε πιάσει στα ξαφνικά».

Ξαφνιάζομαι. Η Τζέιντ συνεχίζει απτόητη.

«Η αρρώστια πρέπει να σε βρει ξαφνικά, χωρίς να έχει δώσει σημάδια από πριν. Πρέπει να είναι μεταδοτική και να μη σου επιτρέπει να ταξιδέψεις. Και το πιο βασικό είναι ότι πρέπει να σε φέρνει σε δύσκολη θέση. Δηλαδή να σου προκαλεί τρομερή φαγούρα. Να μυρίζεις άσχημα. Να τρέχεις συνέχεια στην

τουαλέτα. Πρέπει να είναι τόσο χάλια που να μην πιστέψει κανείς ότι λες ψέματα, γιατί όλοι θα λένε πως δεν έχεις κανένα λόγο να χαλάσεις το καλό σου όνομα—»

«Τζέιντ». Της πιάνω τα χέρια. «Σ' ευχαριστώ. Είναι ανεκτίμητες οι πληροφορίες που μου δίνεις».

«Παρακαλώ, δεν κάνει τίποτα. Σκέφτομαι να το εκμεταλλευτώ επαγγελματικά».

«Εγώ, όμως, δεν σου τα είπα όλα αυτά επειδή θέλω να βρω τρόπο να αποφύγω να πάω».

«Α. Σοβαρά;»

Παίρνω βαθιά ανάσα. «Αφού θέλει ο αδελφός μου να είμαι παρούσα στον γάμο του, θα πάω. Τελεία και παύλα».

«Α, κατάλαβα». Βαθιά ανάσα. «Θυμάσαι τότε που τον σιχαινόσουν;»

«Ναι. Δεν φαντάζεται πόσο τις νοσταλγώ εκείνες τις εποχές». Σηκώνω τους ώμους. «Αλλά είναι μόνο για μία εβδομάδα. Ειλικρινά τώρα, νομίζω ότι απλώς κλαίγομαι χωρίς λόγο».

«Σίγουρα;»

Γνέφω καταφατικά και συνεχίζω το πατινάζ. Μετά από μερικές στιγμές η Τζέιντ με προλαβαίνει. «Πάντως μην ξεχνάς ότι η ακατάσχετη διάρροια είναι φίλη σου». Με πιάνει αγκαζέ. «Μπορεί να σου φανεί χρήσιμη αν βρεθείς ποτέ καθισμένη απέναντι από τον Κόννορ Χάρκνες».

7 ημέρες
πριν από τον γάμο

Κεφάλαιο 1

Επειδή η τύχη αποφάσισε να μου χαμογελάσει, και την ευχαριστώ πολύ γι' αυτό, το πιο αγαπημένο πλάσμα του αδελφού μου σε όλο το σύμπαν είναι ένας σκύλος.

Ή, μάλλον... δεν είναι ακριβώς έτσι. Η ζωή του Ιλαί περιστρέφεται γύρω από τη Ρου, την αρραβωνιαστικιά του. Και μετά από δύο χρόνια που την παρατηρώ, τη μελετώ, την πειράζω, την αντιμετωπίζω με καχυποψία και κάνω επιτηδευμένες συζητήσεις μαζί της, οφείλω να παραδεχτώ ότι δεν μπορώ να πω πως έχει άδικο. Η Ρου είναι μοναδική και περίπλοκη και πιστή και ήσυχη και ο περισσότερος κόσμος δεν τη συμπαθεί ιδιαίτερα.

Κάποτε υποψιαζόμουν ότι είναι ψυχρή. Φοβόμουν ότι η σχέση της με τον αδελφό μου ήταν καταδικασμένη να είναι μονόπλευρη, ότι θα τελείωνε με τρόπο που θα του ράγιζε την καρδιά. Όμως, όσο περνούσε ο καιρός κατάλαβα ότι η Ρου θα έκανε τα πάντα για εκείνον, όπως το να παριστάνει υπομονετικά ότι παρουσιάζει ενδιαφέρον η ιδέα της μικρής του αδελφής να κόψει τα μαλλιά της αφέλειες για τέταρτη φορά μέσα σε έναν μήνα.

Πρέπει να ομολογήσω ότι είναι αντάξια της αγάπης του.

Ο σκύλος, όμως, υπήρχε πριν από τη Ρου. Ο Τάινι, ο Μικρούλης, όπως είναι το περιπαιχτικό όνομά του, είναι ένα καλοκάγαθο ημίαιμο πενήντα κιλών. Ο αδελφός μου τον πήρε από ένα καταφύγιο αδέσποτων. Έχει διάφορα χόμπι, δηλαδή ροχαλίζει, λούζει τον αδελφό μου με τα σάλια του και δείχνει σε όλους αδιακρίτως την αγάπη του με μάλλον επιθετικό τρόπο. Και όταν ο Ιλάι άρχισε να σκέφτεται ότι ίσως θα ήταν καλύτερα να κάνουν τον γάμο στο εξωτερικό παρέα με στενούς φίλους και συγγενείς, η Ρου ήταν αυτή που είπε: *«Νομίζω ότι είναι καλύτερα να μην πάμε τόσο μακριά».*

«Γιατί;»

«Δεν θέλεις να είναι εκεί και ο Τάινι;»

Το ξαναλέω. Είναι αντάξια της αγάπης του αδελφού μου.

Ευτυχώς στον Τάινι αρέσουν τα ταξίδια, κάτι που τους επέτρεψε να κρατήσουν την Ευρώπη ως πιθανή λύση. Δυστυχώς δεν επιτρέπουν όλες οι αεροπορικές εταιρείες να ταξιδεύουν με τα αεροπλάνα τους σκύλοι σε μέγεθος αρκούδας, που γαβγίζουν όλη νύχτα για να ξεπεράσουν τον φόβο που τους προκαλούν οι ίδιες τους οι πορδές. Η ανυπαρξία κανόνων υγιεινής που χαρακτηρίζει τον ύπνο του Τάινι μου ραγίζει την καρδιά, αλλά ταυτόχρονα είναι μια χρυσή ευκαιρία – την οποία αρπάζω από τα μαλλιά για να σωθώ.

«Βρήκα αυτή την αεροπορική εταιρεία», είπα στη Ρου και τον Ιλάι δύο εβδομάδες πριν από τον γάμο. *«Η πτήση είναι μία ημέρα μετά τη δική σας, αλλά στο αεροπλάνο υπάρχει ειδικός χώρος για μεγάλα σκυλιά. Ο Τάινι θα είναι πολύ άνετος. Και μπορώ να τον συνοδεύσω εγώ».* Χαμογέλασα στον Τάινι που είχε ήδη ακουμπήσει το κεφάλι του στο γόνατό μου. *«Έι, αστέρι μου. Θέλεις να πας ταξιδιάκι με τη θεία Μάγια;»* Στριφογύρισε την ουρά του με τόση δύναμη που μου φάνηκε ότι ήταν ελικόπτερο και ήθελε να απογειωθεί.

Να πώς κατάφερα να κόψω μία ημέρα από τη Διαβολοβδομάδα και ταυτόχρονα να κάνω παρέα με το μόνο αρσενικό που δεν μου ράγισε ποτέ την καρδιά. «Τάινι Αρτσιμπαλντ Κίλγκορ», του λέω καθώς γυρίζει ανάσκελα στον διάδρομο της καμπίνας για να απολαύσει τα χάρδια που του χαρίζουν οι δεκαεπτά καινούριοι φίλοι που απέκτησε από τη στιγμή που επιβιβαστήκαμε. «Δεν με έχεις απογοητεύσει ποτέ».

Πηδάει στην ποδιά μου καθώς πέφτουμε σε αναταράξεις και δεν το κουνάει από εκεί.

Το ταξίδι από το Όστιν έως το αεροδρόμιο της Κατάνια, με μία στάση, διαρκεί περίπου δεκαπέντε ώρες. Παίρνω τη συνειδητή απόφαση να μην πληρώσω για Wi-Fi και να περάσω την ώρα μου στέλνοντας μηνύματα στην Τζέιντ για να μου φύγει το άγχος. Ασχολούμαι με αυτό που πρέπει να κάνω, δηλαδή να δέσω τη ζώνη μου.

Οι όποιες άμυνες έχω υψώσει απέναντι στον Κόννορ Χάρκνες έχουν άμεση ανάγκη ενίσχυσης.

Δεν είχα ποτέ την παραμικρή αμφιβολία ότι θα ερχόταν στον γάμο. Στο κάτω κάτω είναι ο πιο στενός φίλος του αδελφού μου, αν δεν υπολογίσουμε τον Τάινι. (Εγώ τον υπολογίζω.) Είναι και οι δυο τους τσάροι, ή όπως αλλιώς λέγονται, της Χάρκνες, μιας εταιρείας με επίκεντρο τη βιοτεχνολογία που, για να βγάξει λεφτά, κάνει κάτι μυστήρια κόλπα, τα οποία δεν καταλαβαίνω, αλλά έχω λάβει πολλές διαβεβαιώσεις ότι είναι νόμιμα. Για διάφορους λόγους που δεν μου έχουν εξηγήσει ακόμη, ο Κόννορ είναι η αιτία που ο γάμος γίνεται στη Σικελία και όχι στο Λέικ Κάνιον ή το Γκάλβεστον του Τέξας.

Η μόνη περίπτωση να μην είναι ο Κόννορ κουμπάρος του Ιλάι θα ήταν αν οι δυο τους τσακώνονταν για την πτώση των τιμών του Nasdaq.

Όπως εξήγησα στην Τζέιντ, «*Το πρόβλημα δεν είναι ο ίδιος ο Κόνορ*».

Πάντως ακόμα κι αυτό το θεωρώ ψέμα. Ενώ κάνουν παρέλαση οι αεροσυνδοοί που με εφοδιάζουν με ροφήματα τίγκα στην καφεΐνη, συνειδητοποιώ ότι ο Κόνορ, παρότι δεν είναι πρόβλημα, έχει έναν παράξενο τρόπο να μονοπωλεί τις σκέψεις μου και δεν μου αρέσει καθόλου να ξοδεύω τόση φαιά ουσία για κάποιον που έχει χρόνια να με σκεφτεί.

Δεν είναι έτσι, λέει μια σχολαστική φωνή που φροντίζει να καταγράφει τα πράγματα με απόλυτη ακρίβεια. Αν μη τι άλλο, σε σκέφτηκε πέρυσι τον Αύγουστο.

Μιλάμε για χιλιοπαιγμένο εργάκι – η είκοσι και κάτι γκόμενα που γουστάρει τον κολλητό του αδελφού της, ο οποίος τυχαίνει να είναι δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερός της. Όμως ίσως αυτή την εβδομάδα να καταφέρω να συμμαζευτώ. Να βάλω σε τάξη τη ζωή μου. Να τα βγάλω όλα από μέσα μου – τον Κόνορ και τις μπουρδες που παίχτηκαν μεταξύ μας. Θα είναι σαν να πίνω χλωρίνη. Θα είναι δυσάρεστο, μπορεί και να πεθάνω, αλλά, αν τη γλιτώσω, θα βγω πολύ πιο δυνατή.

Ή μπορεί να πάθω πολυοργανική ανεπάρκεια. Δεν ξέρω, δεν είμαι γιατρός.

Πάντως μπορώ να ονειρεύομαι – παρόλο που το πλέον εφιαλτικό σενάριο πραγματοποιείται μόλις λίγες ώρες αργότερα, στο αεροδρόμιο της Κατάνια. Ενώ ο Τάινι γοητεύει το προσωπικό στον ειδικό χώρο για κατοικίδια, το κινητό μου ψάχνει να βρει δίκτυο για να συνδεθεί. Κοιτάζω τριγύρω, αντικρίζω ανθρώπους που χαιρετιούνται εγκάρδια, που μιλάνε δυνατά και κάνουν χειρονομίες. Παντού επικρατούν οι χαλαροί ρυθμοί της Ιταλίας. Το κινητό μου δονείται, έχουν έρθει μηνύματα, ανοίγω το πιο πρόσφατο που είναι από τον αδελφό μου.

ΙΛΑΪ: Θα έρθει να σας πάρει αυτοκίνητο και να σας πάει στη βίλα.

Πολύ ωραία, του απαντάω.

Η αλήθεια είναι ότι μάλλον χάλια είναι. Αυτό που με ανησυχεί είναι το «σας». Ο Ιλαί μπορεί να εννοεί τον Τάινι και εμένα, ή εμένα και κάποιον άλλον προσκεκλημένο. Αν είναι έτσι, πρέπει να μάθω για ποιον πρόκειται. Ιδανικά χωρίς να αναγκαστώ να ρωτήσω.

Αλλά δεν έχω καιρό για τέτοια. Οι υπάλληλοι του τελωνείου εξετάζουν τη στοίβα με τα χαρτιά του Τάινι και μας βγάζουν από την περιοχή ασφαλείας, όπου μερικές κοπέλες πίνουν εσπρέσο από φλιτζανάκια. Σφίγγω τη λαβή της βαλίτσας μου, είμαι έτοιμη για κάθε ενδεχόμενο και πολύ χαίρομαι γι' αυτό. Όταν βλέπω έναν βαριεστημένο τύπο με μια ταμπέλα που λέει ΠΡΟΣΚΕΚΛΗΜΕΝΟΙ Κ. ΚΙΛΓΚΟΡ, και την καστανομάλλα δίπλα του, η απογοήτευση που νιώθω είναι ελεγχόμενη, ευτυχώς. Γιατί θα μπορούσα κάλλιστα να παραλύσω.

Αχ, τι ωραία. Ακριβώς το άτομο που ήθελα να αποφύγω. Μπροστά μου.

«Η Μάγια, σωστά;» λέει η γυναίκα, κάνοντας με χάρη λίγα βήματα προς το μέρος μου. Χαμογελάει πλατιά, στο αριστερό μάγουλό της σχηματίζεται λακκάκι. «Εγώ είμαι η Έιβερι». Δεν της λέω το ξέρω, γιατί θα ήταν πολύ ψυχρό, θα φαινόμουν ότι είμαι από αυτές που περνάνε άπειρες ώρες παρακολουθώντας στο διαδίκτυο την γκόμενα του άντρα που γουστάρουν για να μάθουν ασήμαντες πληροφορίες για το ζευγάρι.

Φυσικά από αυτές είμαι, αλλά θα προσπαθήσω αυτό το μυστικό να το πάρω στον τάφο μου. Έχω δώσει στην Τζέιντ αυστηρές εντολές να σβήσει όλα τα ηλεκτρονικά ίχνη μου με το που θα αφήσω την τελευταία μου πνοή.

«Ειβερι, έχω ακούσει πολλά για εσένα». Δεν μπορώ να σκεφτώ κάτι πιο ειλικρινές να πω. Περιμένω ότι θα ανταλλάξουμε χειραψία, αλλά εκείνη με τραβάει πάνω της και με αγκαλιάζει στοργικά, κάτι που με κάνει να σαστίσω.

«Πόσο χαίρομαι που σε γνωρίζω επιτέλους. Μου φαίνεται απίστευτο που δεν είχαμε νωρίτερα την ευκαιρία να γνωριστούμε». Είναι λίγο πιο κοντή από εμένα και παραδόξως τα σώματά μας ταιριάζουν μεταξύ τους. Η μύτη της ακουμπάει στον ώμο μου. Τα σγουρά μαλλιά μου στο στόμα της. Όταν τραβιέμαι προς τα πίσω, νιώθω αμηχανία. Μου φαίνεται ότι έχω τα χάλια μου με την εμπριμέ φόρμα μου που είναι γεμάτη τρίχες του Τάινι και με το κροπ μου που γράφει UT, University of Texas.

Κανονικά θα έπρεπε να παραστήσω την απόμακρη. Να είμαι παγερά ευγενική. Το πρόβλημα είναι ότι η Έιβερι φαίνεται πολύ καλή και μου αρέσουν οι καλοί άνθρωποι. «Είναι πολύ παράξενο», λέω, «που ζούμε και οι δυο στο Όστιν»

«–αλλά γνωριζόμαστε στην Ιταλία. Ναι, σε νιώθω. Και μετά από όλα αυτά που έχω ακούσει για την αδελφή του Ιλά».

«Οι φήμες είναι υπερβολικές».

Γέρνει το κεφάλι στο πλάι. «Ποιες φήμες;»

«Γενικά».

Γελάει. Το γέλιο της είναι μελωδικό, λιγάκι βραχνό. Γαμώτο, μου φαίνεται ότι μάλλον είναι σέξι. «Όχι, όχι – ο αδελφός σου και η Μινάμι σε καμαρώνουν. Τόσες StartUp θέλουν να σε προσλάβουν, πήρες βραβείο, ασχολείσαι με το MIT – σε θαυμάζουν όλοι. Στενοχωριόμουν που μόνο εγώ δεν σε είχα γνωρίσει».

«Ναι, μάλλον εγώ φταίω. Έπιασες δουλειά στη Χάρκνες πέρυσι το καλοκαίρι, σωστά; Εγώ πέρασα σχεδόν όλη την περασμένη χρονιά στην Ελβετία. Ήρθα μόλις πριν από λίγες εβδομάδες».

«Είσαι ακριβοθώρητη, είναι γεγονός». Σηκώνει τους ώμους

με χάρη, δείχνει τέλεια συγκρότηση, ακόμα και μετά από υπερ-ατλαντικό ταξίδι. Δεν θέλω να την κάνω να νιώσει άβολα καρφώνοντας το βλέμμα στη νοτισμένη επιδερμίδα της και τα μάτια της που δεν είναι καθόλου πρησμένα, οπότε ζορίζω τον εαυτό μου να κοιτάξει τριγύρω. Βλέπω ανθρώπους που συναντιούνται με τους αγαπημένους τους, φιλιά και αγκαλιές, ολόκληρη Βαβέλ από γλώσσες. Ο οδηγός του Ιλάι σκύβει μπροστά στον Τάινι και τον χαϊδεύει στο κεφάλι – άλλος ένας πρόθυμος υπήκοος του βασιλιά μας.

Τα μάτια της Ειβερι παραμένουν στυλωμένα πάνω μου. «Συγγνώμη, δεν θέλω να φανώ αγενής που σε κοιτάζω έτσι, αλλά είναι... εντυπωσιακό».

«Ποιο πράγμα;»

«Το πόσο μοιάζεις με τον Ιλάι».

Βάζω τα γέλια. «Ναι, μου το λένε συχνά αυτό». Έχω συνηθίσει να με βλέπουν πρώτα ως τη μικρή αδελφή του Ιλάι Κίλγκορ και έπειτα ως ανεξάρτητο άτομο. Και δεν με πειράζει ιδιαίτερα.

«Ναι. Του μοιάζεις, αλλά ταυτόχρονα...»

«Αλλά ταυτόχρονα δεν του μοιάζω καθόλου;»

«Ναι. Πολύ παράξενο».

Της λέω αυτό που λέω πάντα. «Τα σγουρά μαύρα μαλλιά είναι. Και τα γαλανά μάτια». Ειλικρινά, δεν είναι μόνο αυτά. Ο Ιλάι κι εγώ έχουμε ίδιο πιγούνι, κοφτερούς κυνόδοντες, μακριά πόδια που είναι δυσανάλογα με τον κορμό μας. Έχουμε έντονα φρύδια, ίδιο τόξο του έρωτα στα χείλη, και τη διαβόητη μύτη των Κίλγκορ, ρωμαϊκή και με λεπτή γέφυρα. Αποτελεί το βασικό χαρακτηριστικό του προσώπου μας. «Μια επιβλητική και περήφανη μύτη», έλεγε ο μπαμπάς μας, κι εγώ κουνούσα το κεφάλι και έψαχνα στο Google συμβουλές για μακιγιάζ ώστε να κάνω τη μύτη μου να φαίνεται μικρή και χαριτωμένη, ή

υπολόγιζα για πόσο καιρό έπρεπε να κάνω οικονομία για να μαζέψω τα λεφτά που χρειάζονταν για πλαστική. Η Τζέιντ, τότε που ήμασταν δεκατριών ετών, προσφέρθηκε να με χτυπήσει με ένα μπαστούνι του χόκεϊ για να δούμε μήπως «αλλάξει σχήμα». Της είπα όχι, με τίποτα.

Και ένα πρωί, στα ξαφνικά, είπα ότι το πρόσωπό μου ήταν μια χαρά έτσι όπως ήταν. Ο μπαμπάς θα χαιρόταν που κατέληξα όχι απλώς να αποδεχτώ, αλλά να *μοστράρω με καμάρι* τα γονίδια των Κίλγκορ.

«Μου αρέσει πολύ αυτή η ομοιότητα». Η Έιβερι γελάει ντροπαλά. «Θα σταματήσω να μιλάω γι' αυτή. Απλώς, εσύ είσαι πολύ χαριτωμένη και εκείνος είναι...» Μορφάζει, λες και αντιλαμβάνεται τι θα ξεστομίσει έτσι και ολοκληρώσει τη φράση της.

«Όχι, όχι, το καταλαβαίνω». Την καθησυχάζω κουνώντας το χέρι μου, γιατί ξέρω ότι αυτό τη φτιάχνει. Δηλαδή το γεγονός ότι ο Ιλάι και εγώ είμαστε φτιαγμένοι με τα ίδια υλικά, αλλά το δικό του και το δικό μου κολάζ δημιουργούν έντονα διαφορετικές εντυπώσεις. Ότι δύο άνθρωποι που έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά μπορεί να είναι ο ένας όμορφος και ο άλλος χαριτωμένος. Δεν βοηθάει καθόλου που εκείνος είναι παραδοσιακά αρρενωπός, ενώ το δικό μου στιλ είναι όσο πιο γλυκούλικο γίνεται.

«Ξέρεις», λέει, «πιστεύω ότι εσύ κι εγώ θα τα πάμε πολύ καλά».

Ξεροκαταπίνω. Με ξαφνιάζει η καλοσύνη της. Η ιδέα ότι θα έχω φιλική σχέση με αυτή τη γυναίκα που...

«Πάμε;» λέει ο οδηγός και μας διακόπτει. Είναι μεγαλύτερος σε ηλικία. Παχουλός. Δεν φαίνεται να ξέρει όσα αγγλικά χρειάζονται για να παρακολουθεί τη συζήτηση ανάμεσα στην Έιβερι και σ' εμένα, αλλά έχει φάει κόλλημα με τον Τάινι. «Πάμε», λέει πιο πιεστικά, δείχνοντας προς την έξοδο.

«Ναι, σε παρακαλώ», λέει η Έιβερι.

Γνέφω καταφατικά. Είμαι ανακουφισμένη.

Ο οδηγός δείχνει τη βαλίτσα μου με ύφος σαν να μου προτείνει να την πάρει. Κουνάω το κεφάλι αρνητικά, μου κλείνει το μάτι, αρπάζει τη βαλίτσα της Έιβερι και όλοι μαζί βγαίνουμε έξω στην κάψα της Σικελίας.

Κεφάλαιο 2

Στην Ευρώπη πήγα για πρώτη φορά όταν κόντευα τα δεκαεπτά, έχοντας τελειώσει το λύκειο πρόωρα. Είχα την ακόρεστη επιθυμία να τσακιστώ να φύγω από το Όστιν! Από το Τέξας! Από τις Ηνωμένες Πολιτείες! Τώρα αμέσως!

Θέλω να φύγω. Τελεία και παύλα.

Δεν ήταν μια απόφαση την οποία είχα σκεφτεί καλά. Δεν γράφτηκα στο Πανεπιστήμιο του Εδιμβούργου επειδή ήθελα να βρεθώ σε ένα ίδρυμα ερευνών που είχε κύρος και θα μου πρόσφερε ένα ωραίο ακαδημαϊκό περιβάλλον – αλλά να που, από τύχη, το έκανα. Η επιλογή μου βασίστηκε σε τρία κριτήρια. Θα είχα οικονομική ενίσχυση από το πανεπιστήμιο; Ήταν τα μαθήματα στα αγγλικά; Και, το τρίτο, βρισκόταν αρκετά μακριά από τη μαύρη τρύπα των χειρότερων αναμνήσεών μου; Απλώς έτυχε η Σκοτία να είναι το πρώτο μέρος που πληρούσε και τα τρία κριτήρια και έτσι άρχισα να φτιάχνω βαλίτσες με του που πήρα την επιστολή που έλεγε ότι είχα γίνει δεκτή.

Δεν φερόμουν πολύ λογικά. Από την άλλη, όμως, προκαλώ έναν οποιονδήποτε έφηβο που οι γονείς του πέθαναν απρόσμενα μέσα σε διάστημα δύο ετών και που τον ξαπόστειλαν να

μείνει με τον αδελφό του, ο οποίος του ήταν ουσιαστικά άγνωστος, να μη φερθεί παράλογα.

Ήταν δύσκολες εποχές. Πριν από την αρρώστια, πριν από το δυστύχημα, ήμουν η κολλητή της μαμάς μου και το κοριτσάκι του μπαμπά μου. Μου έλειπαν και οι δύο πάρα πολύ, είχα μέσα μου τόση θλίψη που μου φαινόταν ότι θα πνιγόμουν. Μόνο ένα πράγμα με βοηθούσε να ανασαίνω. Ο θυμός μου. Ήταν λες και μου άνοιγε τρυπούλες στα πνευμόνια για να παίρνω αέρα. Μου επέτρεπε να λειτουργώ. Με κρατούσε ζωντανή.

Ακόμα και τότε, όμως, παρόλο που ήμουν τόσο μικρή, αποπροσανατολισμένη και παραζαλισμένη, καταλάβαινα ότι ούτε ο θυμός μου ούτε οι τακτικές που ακολουθούσα για να τα βγάλω πέρα ήταν κάτι υγιές, ότι απωθούσα τους ανθρώπους που με αγαπούσαν, ότι τα συνεχόμενα ξεσπάσματά μου θα είχαν μόνο ένα αποτέλεσμα, να ρημάξω. Αλλά δεν είχα τίποτε άλλο εκτός από τον θυμό μου. Η ψυχοθεραπεία με βοηθούσε, αλλά όχι πολύ. Το ίδιο και τα φάρμακα. Οπότε άρχισα τα δικά μου. Περιφρονούσα τον αδελφό μου που ήταν το ίδιο χαμένος μ' εμένα. Έλεγα φρικτές κουβέντες, αντιδρούσα παρορμητικά και έκανα πολλές βλακείες και επικίνδυνα πράγματα.

Δεν μου αρέσει να φέρνω στο μυαλό μου εκείνη την περίοδο. Δεν μου αρέσει να θυμάμαι ότι κάποτε πήγα εκδρομή με τους φίλους μου και χάθηκα από προσώπου γης για είκοσι τέσσερις ώρες, με αποτέλεσμα ο Ιλάι να αρρωστήσει από την αγωνία του. Ότι του κατέστρεψα τα ρούχα του σαν αντίποινα επειδή μου φώναξε μπροστά στους γείτονες. Ότι έχασα την παρθενιά μου, ενώ ήμουν μαστουρωμένη, με έναν άσχετο τύπο που έλεγε ότι τα διπλώματα οδήγησης είναι κόλπο του κράτους για να μας κρατάει υποταγμένους. Για να το πω απλά, δεν μου αρέσει αυτό που ήμουν κάποτε. Προσπαθώ να μη χρησιμοποιώ τον

πόνο μου σαν δικαιολογία. Συμπεριφέρθηκα ηλίθια και εγωιστικά, ό,τι έκανα το έκανα από θυμό, και μετανιώνω για πολλές από τις πράξεις μου από την ηλικία των δώδεκα ως... Μπορεί να βρίσκομαι ακόμη στην εποχή της μεταμέλειας. Πάντως είναι σίγουρο ότι ακόμη προσπαθώ να επανορθώσω.

Όμως η μετακόμιση στη Σκοτία ήταν σωστή απόφαση – το ίδιο θα έκανα και τώρα. Επειδή ήμουν μόνη μου, βρήκα τον χώρο που χρειαζόμουν, αναγκάστηκα να ωριμάσω, καθάρισα το μυαλό μου, κάτι που δεν περίμενα ότι θα συνέβαινε. Και, στα είκοσί μου, όταν γύρισα στο Όστιν, ήμουν καλύτερος άνθρωπος.

Γράφτηκα στο Πανεπιστήμιο του Τέξας για να πάρω μάστερ στη Φυσική. Πήγα να μείνω με τον αδελφό μου και διαπίστωσα ότι όχι μόνο είναι ωραίος τύπος, αλλά επιπλέον ξεχνούσε να ξεγραφτεί από διάφορες υπηρεσίες streaming, οπότε είχα την άνεση να βλέπω όποια ταινία και σειρά μου άρεσε. Ξαναβρέθηκα με μερικούς φίλους από το λύκειο που είχα αποφύγει επειδή επιθυμούσα να ξεφύγω. Ανάμεσα σε αυτούς ήταν η Τζέιντ. Αρχισα πάλι το πατινάζ, προσφέρθηκα να βοηθάω εθελοντικά στο παγοδρόμιο και να μαθαίνω στα παιδιά τα βασικά του αθλήματος, ανακάλυψα ότι μου αρέσει να αναπαλαιώνω παλιά έπιπλα, πήγαινα για γιόγκα τουλάχιστον δύο φορές την εβδομάδα. *«Κατάφερες να χτίσεις μια ωραία ενήλικη ζωή πάνω στα ερείπια μιας άθλιας εφηβείας»*, μου είπε κάποτε ο ψυχοθεραπευτής μου, και μου αρέσει η εικόνα που φτιάχνει στο μυαλό μου αυτή η φράση. Η ιδέα ότι η ζωή είναι κάτι που αποτελεί δική μου επιλογή, που μπορώ να την καλλιεργώ, να τη φροντίζω και να την περιποιούμαι. Μου αρέσει να έχω επίγνωση και να μην είμαι απλώς αντιδραστική.

Και τότε, πριν από λιγότερο από έναν χρόνο, ο σύμβουλός μου στο μάστερ επικοινωνήσε μαζί μου και μου είπε για μια ευκαιρία πρακτικής άσκησης. Στον τομέα της υπολογιστικής

φυσικής. Στη δυναμική των ρευστών. Σχετικά με την Ιώ, το φεγγάρι του Δία, και όλα τα υπέροχα ενεργά ηφαίστεια στην επιφάνειά της. Ακριβώς αυτό που ήθελα.

Αν δεχόμουν, θα χρειαζόταν να μετακομίσω σε ένα προάστιο της Γενεύης.

«Είναι τέλειο», είπε ο Ιλάι όταν τον ενημέρωσα. Χαμογελούσε όπως όταν κέρδιζε σε κάποιον αγώνα χόκεϊ. Ήταν περήφανος. Τρελαμένος από χαρά. Κατευχαριστημένος. «Θα πας στο CERN ως επισκέπτρια επιστήμονας; Μάγια, θα έχεις το δικαίωμα να κοκορεύεσαι για πάντα. Μετά από αυτό θα είναι όλα πανεύκολα για σένα».

«Ίσως. Όμως, την τελευταία φορά που πήγα κάπου τόσο μακριά, ουσιαστικά το έκανα για να ξεφύγω. Οπότε, αν το κάνω πάλι, θα είναι σαν... Δεν ξέρω».

Σήκωσε τα φρύδια. Ακούμπησε στον ώμο μου το βαρύ χέρι του. «Δεν θα είναι το ίδιο. Θα φύγεις για να πετύχεις έναν στόχο. Δεν θα είναι σαν να το σκας». Και δεν είχε άδικο. Μόνο που ο Ιλάι δεν ήξερε όλες τις πληροφορίες.

Και εξακολουθεί να μην τις ξέρει.

«Ωραία;» λέει ο οδηγός, δείχνοντας το κλιματιστικό και κοιτάζοντάς με μέσα από τον καθρέφτη του παρμπρίζ. Στριβει το αμάξι, και το μικρό κρεμαστό αρωματικό πεύκο πηγαίνει πέρα-δώθε. *Arbre Magique*, Μαγικό Δέντρο, γράφει πάνω του. «Κι άλλο; Κι άλλο κρύο;»

Κουνάω το κεφάλι αρνητικά και χαμογελάω, με αποτέλεσμα ο οδηγός να μου κλείσει το μάτι για δεύτερη φορά σήμερα.

Μήπως φλερτάρουμε αυτός κι εγώ; Μήπως πρόκειται να αρχίσω μια φλογερή σχέση με έναν ζωηρό εβδομηντάχρονο (ή έναν ιδιαίτερα ταλαιπωρημένο πενηντάχρονο); Μήπως έχω κόλλημα με τις τοξικές σχέσεις με μεγαλύτερους; Μήπως θα...

«Δεν είναι εντυπωσιακό το μέρος;» ρωτάει η Έιβερι και ειλικρινά χαίρομαι που οι σκέψεις μου παύουν να ακολουθούν αυτό το πολύ επικίνδυνο μονοπάτι.

«Ναι. Δεν έχει κανένα δικαίωμα να είναι τόσο όμορφο».

Κοντεύουμε να φτάσουμε στην Ταορμίνα, τον προορισμό μας, που απέχει μόλις μία ώρα από το αεροδρόμιο. Παρά τα αμέτρητα ταξίδια που έκανα τα Σαββατοκύριακα στην Ευρώπη όταν ήμουν προπτυχιακή φοιτήτρια, πετώντας με φτηνές αεροπορικές εταιρείες και μένοντας σε ακόμα πιο φτηνούς ξενώνες όπου η κατάσταση φαινόταν να απέχει ελάχιστα από το να γίνουν μαζικά όργανα, πρώτη φορά έρχομαι στη νότια Ιταλία. Όσο πιο πολύ απομακρυνόμαστε από την Κατάνια, τόσο πιο δυνατά κολλάω το μέτωπό μου στο παράθυρο του αυτοκινήτου. Περνάμε από λόφους σκεπασμένους με καταπράσινους ελαιώνες και αμπελώνες, που σφύζουν από υγεία και λάμπουν κάτω από τον ήλιο του μεσημεριού. Τα χωράφια δίνουν τη θέση τους σε χωριά από σπίτια φτιαγμένα με λευκή πέτρα, σε πυκνά αλύλλια, σε θαμνότοπους και μετά...

Θεέ μου, η θάλασσα.

«Πώς τη λένε αυτή τη θάλασσα;» ρωτάω την Έιβερι, ενώ παρακολουθώ την αντανάκλαση του φωτός στα λαμπερά νερά. Δεν είναι η Τυρρηνική. Ούτε η Μεσόγειος είναι. «Μήπως είναι το Ιονικό Πέλαγος;»

«Ιόνιο Πέλαγος λέγεται», με διορθώνει εκείνη. Ο τόνος της φωνής της είναι ευχάριστος – αυτός που χρησιμοποιούν οι ευφυείς άνθρωποι όταν δεν θέλουν να κάνουν τους άλλους να νιώσουν αμόρφωτοι ή κατώτεροι. Γιατί εδώ και μία ώρα φέρεται με απίστευτη χάρη. Ο Τάινι την έχει λατρέψει και, από ό,τι φαίνεται, είναι αμοιβαία τα αισθήματα. Όταν την έγλειψε στο μάγουλο και τη γέμισε σάλια, εκείνη δεν τραβήχτηκε πίσω. Θέλω να κάνει

αυτή η γυναίκα κάτι ανάρμοστο, και μάλιστα τώρα αμέσως. Θέλω μια αφορμή για να σκεφτώ κάτι κακό για αυτήν. *Έιβερι, δεν πρόκειται να σε συμπαθήσω. Σταμάτα να είσαι τόσο υπέροχη.*

«Α, μάλιστα. Πρώτη φορά έρχεσαι εδώ;»

Γνέφει καταφατικά. «Ξέρω ότι τώρα γνωριστήκαμε και άρα είναι λίγο νωρίς για να σου δείξω πόσο φύτουλας είμαι, αλλά...» Βγάζει ένα βιβλίο από την τσάντα της από δερματίνη. Η ράχη του είναι ταλαιπωρημένη, έχει σπάσει, κάτι που δείχνει ότι το έχει διαβάσει σχολαστικά. Είναι ένας από εκείνους τους παλιούς ταξιδιωτικούς οδηγούς που χρησιμοποιούσε ο κόσμος πριν εμφανιστεί το διαδίκτυο, που τώρα πια το έχουμε στο τσεπάκι μας. Στις άκρες των σελίδων έχει κολλήσει κάμποσα χαρτάκια. Ο τίτλος είναι *Ταορμίνια*.

Εντυπωσιάζομαι. «Πράγματι, σωστός φύτουλας. Σε παρακαλώ πες μου ότι δεν το έχεις γεμίσει σημειώσεις».

«Α». Ξαφνιάζεται. Για μια στιγμή φαίνεται μπερδεμένη, λιγάκι πληγωμένη, αλλά αλλάζει την έκφρασή της αμέσως. «Εεε, όχι. Απλώς έγραφα κάποια σχόλια».

«Ωραία. Γιατί αν το είχες κάνει...» Βγάζω κάτι από τον σάκο μου. «Θα κρίντζαρα».

Είναι ο ίδιος ταξιδιωτικός οδηγός. Ίδιες εκδόσεις, ίδιος τίτλος. Λιγάκι πιο φθαρμένος, αφού εγώ προτιμώ να τσακίζω τις σελίδες, αλλά είναι γεμάτος χαρτάκια με σημειώσεις –*βοτανικός κήπος, θα αρέσει πολύ στη Ρου. Πήγαινε με τα πόδια αν γίνεται, δεξ αν είναι ανοιχτά*– που πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις. Η Έιβερι τον παρατηρεί, έπειτα με κοιτάζει και μου χαμογελάει πλατιά καθώς το αυτοκίνητο σταματάει μπροστά σε μια βίλα. Βλέπω δύο άνδρες απέξω και με πιάνει άγχος.

«Μήπως γίναμε κολλητές κιόλας;» με ρωτάει χαμογελώντας. Ακριβώς αυτό φοβάμαι.

Κεφάλαιο 3

Ο αδελφός μου μας περιμένει στο τραπέζι σε έναν πέτρινο εξώστη, κάθετα στον ίσκιο μιας ξύλινης πέργκολας καλυμμένης με μια φανταχτερή ροζ βουκαμβίλια. Κάνει με την παλάμη του σκιά στα μάτια του, γέρνει το κεφάλι πίσω σκασμένος στα γέλια. Απέναντί του βρίσκεται ο Κόνορ Χάρκνες, που συνεχίζει να λέει αυτό που έχει προκαλέσει στον Ιλάι τόση ευθυμία.

Καλό αυτό. Δηλαδή το ότι θα ξεμπερδέψω τώρα, πριν καν αρχίσουν οι διακοπές. Με το που θα μιλήσω με τον Κόνορ, θα υπάρχει ήδη ένα σαφές πλαίσιο, οπότε όλα θα κυλήσουν ομαλά. Είμαι σίγουρη ότι το ίδιο θέλει κι αυτός. Μια αμοιβαία σιωπηρή συμφωνία να δείχνουμε και οι δυο μας ευγενική αδιαφορία. Το πρόσχημα ότι όλη μας η σχέση έχει απλώς άξονα αναφοράς τον Ιλάι και τίποτε άλλο.

«Απίστευτο», λέει η Έιβερι που είναι ακόμα στο πίσω κάθισμα του αμαξιού.

«Ποιο πράγμα;»

«Ο Χαρκ δεν είναι ντυμένος business casual. Πάει, χάλασε ο κόσμος». Ανοίγει την πόρτα και βγαίνει. Ο Τάινι την ακολουθεί, με προσπερνάει κακήν κακώς για να πέσει στην αγκαλιά του ενός και μοναδικού ανθρώπου για χάρη του οποίου είναι ικανός

να πετάξει σε χαντάκι όλους εμάς τους υπόλοιπους. Προλαβαίνω την τελευταία στιγμή να κάνω στην άκρη και να τον δω να ρίχνει τον αδελφό μου κάτω και να του δείχνει με πάθος την αγάπη του.

«Ούτε σαράντα οκτώ ώρες δεν έχουν περάσει από την τελευταία φορά που τον είδες», μονολογώ και δεν μπορώ να συγκρατήσω ένα χαμόγελο. «Τάινι, δείξε λίγη αξιοπρέπεια».

Τότε, μέσα στο υπνωτιστικό τραγούδι των τζιτζικιών, ακούω μια φωνή που δεν μου είναι γνώριμη. «...δεν νομίζω ότι είναι παράλογο να περιμένω πως, αν του στείλει το γραφείο μου υπόμνημα εμπιστευτικών πληροφοριών, ο διευθυντής θα βάλει την ομάδα του να κάνει έκθεση ανάλυσης. Κάνω λάθος, Χαρκ;» Τα λόγια ακούγονται από το ηχείο ενός κινητού που είναι ακουμπισμένο στη μέση του τραπεζιού.

«Μη μου πεις ότι μιλάει στον...» λέει η Έιβερι ψιθυριστά στον Ιλάι, που καταφέρνει να κουνήσει το κεφάλι καταφατικά παρόλο που ο Τάινι τον γλείφει με μανία.

«Κι όμως ναι».

Η Έιβερι χαμογελάει. «Ο κακομοίρης ο Μόλναρ... Είναι ακόμη ζωντανός; Μήπως να ανοίξουμε λάκκο;»

«Όχι ακόμη, αλλά ανησυχώ για την ψυχική του υγεία».

«Ναι, κάνεις λάθος», λέει ο Κόννορ, κοιτάζοντας το κινητό λες και αντικρίζει κάποιο βρομόπαιδο που του κατούρησε την αυλή. Η έκφρασή του δείχνει έναν συνδυασμό κούρασης και αηδίας που μπορούν να πάρουν μόνο άνθρωποι παλιών πλούσιων οικογενειών. Το προφίλ του, που κάποτε μου προκαλούσε τόσο δέος ώστε να αναγκαστώ να μάθω για την ανατομία των ζυγωματικών και τη σχέση τους με την άνω γνάθο, είναι το ίδιο με την τελευταία φορά που τον είδα. Πρέπει να ξυρίστηκε πρόσφατα. Ίσως το πρωί. «Αλλά το λάθος το συγχωρώ, Τόμας. Το πρόβλημα είναι ότι με έχει κουράσει πολύ όλο αυτό».

Ο Ιλάι κάνει μια γκριμάτσα, φαίνεται να το διασκεδάζει. Το χαμόγελο της Έιβερι γίνεται πιο πλατύ.

«Δεν πρόκειται να ζητήσω από τους αντιπροέδρους και τους αναλυτές μου να χαραμίσουν μία ολόκληρη εβδομάδα για να κάνουν αναλύσεις ώστε να έχεις εσύ να κοκορεύεσαι για κάτι ανούσιο», συνεχίζει ο Κόννορ. «Αν θέλεις να παραστήσεις ότι παίζεις το παιχνίδι της συσσώρευσης κεφαλαίου, να το κάνεις στον ελεύθερο χρόνο σου. Ξέρουμε ήδη ότι ο έλεγχος θα βγάλει αρνητικά αποτελέσματα που δεν μας κάνουν».

«Δεν πάει έτσι, Χαρκ».

«Εμείς έτσι το πάμε. Η επενδυτική διαδικασία που ακολουθούμε είναι αυστηρή και δεν θα κάνουμε τα στραβά μάτια για να πάρει ο γκόμενος της κόρης σου μετρητά προκειμένου να ιδρύσει εταιρεία που δεν θα αποκτήσει ποτέ τέτοιο μερίδιο στην αγορά ώστε να καταστεί βιώσιμη».

«Ως συνέταιρος έχω λόγο κι εγώ—»

«Όχι, γιατί εδώ μιλάμε για τεράστια σύγκρουση συμφερόντων. Και ειδικά αφού δεν υπάρχει κανείς άλλος να στηρίξει τέτοια συμφωνία. Και άλλωστε είσαι συνέταιρος με περιορισμένα δικαιώματα. Και πρέπει να καταλάβεις ότι οι οικονομικοί και νομικοί όροι έχουν κάποιο νόημα».

Ο Ιλάι και η Έιβερι ανταλλάσσουν ματιές γελώντας από μέσα τους, κι εγώ γυρίζω αλλού, αποφασίζοντας να απολαύσω τη θέα. Που είναι τόσο εντυπωσιακή ώστε τα λόγια του Κόννορ, με τη χαρακτηριστική ιρλανδική προφορά του, αργοσβήνουν και χάνονται στο βάθος του μυαλού μου.

Η Βίλα Φαίδρα, όπου θα μείνουν οι προσκεκλημένοι, είναι χτισμένη στην κορυφή ενός λόφου. Όπως τα περισσότερα ιστορικά σπίτια στην Ταορμίνα, είναι κουρνιασμένη στην πλαγιά – σύμφωνα με τον ταξιδιωτικό οδηγό μου, αυτό γινόταν για προστασία

από τους πειρατές και ταυτόχρονα για να υπάρχει δροσιά τους καυτούς μήνες του σικελικού καλοκαιριού. Επειδή τα ξέρω αυτά, περίμενα ότι το μέρος θα ήταν κάπως απόκρημνο. Αλλά ούτε που μου πέρασε από το μυαλό πόσο απότομος θα ήταν ο γκρεμός. Τα κάθετα βράχια καταλήγουν σε στενή παραλία με λευκή άμμο, και παραπέρα απλώνεται η ατελείωτη θάλασσα.

Το Ιόνιο Πέλαγος, όπως ξέρω πια ότι λέγεται.

Είναι πανέμορφα, πέρα από κάθε φαντασία. Τα γαλάζια νερά και τα βαθυπράσινα δέντρα είναι τόσο φωτεινά, λες και αντικρίζω καρτ-ποστάλ φτιαγμένη από τεχνητή νοημοσύνη. Μόνο που όταν απομακρύνομαι λίγα μέτρα από το αμάξι και ακουμπάω τις παλάμες μου στην πέτρινη κουπαστή που προστατεύει τους ζαλισμένους επισκέπτες από τυχόν πτώση στον γκρεμό, νιώθω στο πρόσωπό μου το ευχάριστο αεράκι.

Ο εγκέφαλός μου που υποφέρει από τζετ-λαγκ και βρίσκεται σε ημικωματώδη κατάσταση, αντιλαμβάνεται ότι αυτό το μέρος υπάρχει στ' αλήθεια. Όσο απίθανο και αν φαίνεται, βρίσκομαι εδώ. Και όταν γυρίζω το κεφάλι μου προς τα νοτιοδυτικά, οι αμφιβολίες μου για την πραγματικότητα αυξάνονται, γιατί αυτό που δεσπόζει στο τοπίο είναι η Αίτνα. Το πιο ενεργό ηφαίστειο στην Ευρώπη. Ένας όγκος με ομαλές πλαγιές. Ορθώνεται και ορθώνεται και ορθώνεται και καταλήγει σε μια μαύρη κορυφή που κάποτε ήταν επιβλητική και προκαλούσε τρόμο.

«Είναι γελοίο», λέω ψιθυριστά στον εαυτό μου, στο ηφαίστειο, στην ατμόσφαιρα γύρω μου, σε όλο το θαλασσινό τοπίο της Σικελίας.

«Αυτό λέω κι εγώ». Ο Ιλάι έρχεται δίπλα μου, ακουμπάει με τους αγκώνες στην κουπαστή. Ο Τάινι μυρίζει τα πόδια του, ανακαλύπτει με ενθουσιασμό καινούριες μυρωδιές. «Νιώθω άθλια από τη στιγμή που ήρθαμε εδώ».

Γυρίζω και κοιτάζω τη βίλα, τον κισσό και τη γλυσίνα που στολίζουν τη λευκή πρόσοψή της και αναπόφευκτα κάνω συγκρίσεις με το σπίτι όπου μεγαλώσαμε. Η νύχτα με τη μέρα. «Μεγαλώσαμε σε μια τρύπα γεμάτη αρουραίους, ε;»

«Και δεν το καταλαβαίναμε καν».

«Μα τι σόι άνθρωποι ήταν οι γονείς μας; Πόσο αμελείς πια; Ούτε λεμονιές δεν μπορούσαν να φυτέψουν στην αυλή μας;» Απλώνω το χέρι μου στο δεντράκι στα αριστερά μου, που βρίσκεται σε μια πολύχρωμη πήλινη γλάστρα, και με τα ακροδάχτυλά μου χαϊδεύω ένα λαμπερό φύλλο. Το κάνω στο πλάι και ανακαλύπτω ένα λεμόνι, τροφαντό και ζουμερό, σέξι θα τολμούσα να πω. Το στυφό άρωμά του πλημμυρίζει την ατμόσφαιρα γύρω μας, γίνεται ένα με την αλμύρα της θάλασσας και με κάτι που μου θυμίζει... θυμάρι. Ο θάμνος του θυμαριού είναι απλωμένος κάτω στον γκρεμό, λες και προσπαθεί να φύγει μακριά μας. Έχει φυτρώσει εκεί από μόνος του, δεν τον έχουν φυτέψει ανθρώπινα χέρια. Σκάω από έρωτα. «Ίλάι, να έχεις τον νου σου. Μπορεί η Ρου να σε παρατήσει για χάρη του λεμονιού».

«Πολύ αργά πια. Το λεμόνι κι εγώ έχουμε κλεφτεί ήδη».

Χαμογελάω κι εκείνος περνάει το χέρι του στους ώμους μου και με κολλάει σφιχτά πάνω του. Κανονικά δεν αγκαλιαζόμαστε πολύ ο αδελφός μου κι εγώ, αλλά τώρα έχω τις μαύρες μου για πολλούς λόγους, οπότε η αγκαλιά του μου προσφέρει παρηγοριά. «Χαίρομαι που αποφασίσατε να παντρευτείτε εδώ. Εντάξει, το ξέρω ότι δεν ήταν ωραία η αντίδρασή μου όταν μου είπες ότι θα στοίχιζε τόσα λεφτά. Αλλά τελικά μου φαίνεται ότι...»

«Ότι το σκέφτηκα καλά;» με ρωτάει και εγώ γνέφω καταφατικά καθώς κάνει πίσω. «Ότι ήταν σωστό να κάνουμε διακοπές για να γιορτάσουμε και να δείξω σε όλο τον κόσμο ότι είμαι ερωτευμένος με τη Ρου;»

«Ω, σε παρακαλώ, ξεκαβάλα λίγο». Σκάω στα γέλια όταν μου κάνει κεφαλοκλείδωμα και πάει να μου τρίψει το κεφάλι με τις αρθρώσεις του χεριού του. «Αλλωστε δεν φαίνεται να σταμάτησες τη δουλειά».

«Κι όμως, τη σταμάτησα. Ο Χαρκ είναι αυτός που δεν μπορεί να μην τσεκάρει τα email του. Αλλά δεν με πειράζει, γιατί γουστάρω να τον βλέπω να καβγαδίζει, το καταδιασκεδάζω».

Γυρίζω αλλού. «Πού είναι όλοι οι άλλοι; Νόμιζα ότι η Έιβερι κι εγώ θα ερχόμασταν τελευταίες».

«Ναι, τελευταίες ήρθατε. Οι πιο πολλοί κοιμούνται. Κάποιοι πήγαν στην πόλη και η Ρου έχει κατεβεί στην παραλία για περίπατο μαζί με την Τίσα».

Κοιτάζω τον γκρεμό. Δεν έχει αλλάξει κάτι, παραμένει απόκρημνος και καλυμμένος με βρύα και θάμνους. «Πώς έφτασαν εκεί κάτω; Πήδηξαν;»

Μου δείχνει ένα σημείο λίγο πιο πέρα στην ακτή όπου η πλαγιά κατεβαίνει πιο ομαλά. Κάποιος έχει φτιάξει σκάλα εκεί, βαθιά μέσα στο σκούρο πορτοκαλί χώμα που το ψήνει ο ήλιος. Είναι όλο στροφές και καταλήγει σε μια παραλία. «Α, ωραία». Τα μάτια μου ακολουθούν την ακτογραμμή και το εντοπίζω. Μέσα στον κόλπο, λίγες εκατοντάδες μέτρα πιο πέρα στη θάλασσα, βρίσκεται ένα βραχώδες νησάκι με πλούσια βλάστηση.

«Να πάρει η ευχή. Δεν περίμενα ότι θα ήταν τόσο κοντά. Μήπως είναι το...»

Ο Ιλάι γνέφει καταφατικά. «Ναι, το νησάκι που λέγεται Ίζο-λα Μπέλα».

Όταν πρωτοδιάβασα γι' αυτό, σκέφτηκα μόνο ότι οι ντόπιοι θα έπρεπε να είχαν προσπαθήσει λιγάκι παραπάνω για να του βρουν κατάλληλο όνομα και όχι απλώς να το πουν «Ίζολα Μπέλα», δηλαδή «όμορφο νησάκι». Τώρα, όμως, που το αντικρίζω,

διαπιστώνω ότι η απλότητα έχει και αυτή τις χάρες της. Γιατί το νησί είναι σίγουρα όμορφο. Και είναι νησί – τουλάχιστον αυτό νομίζω. Μια στρογγυλή μάζα από πράσινο και γκριζο, περιτριγυρισμένη από θάλασσα, αν εξαιρέσει κανείς τη στενή λωρίδα από άμμο και βότσαλα που την ενώνει με την ξηρά.

«Έχει άμπωτη τώρα, ε;»

Ο Ιλάι σηκώνει τους ώμους. «Δεν ξέρω. Γιατί ρωτάς;»

Μια βαθιά φωνή πίσω μας λέει: «Έχει πέσει η στάθμη. Η λωρίδα άμμου το πρωί ήταν κάτω από το νερό».

Μάλιστα. Μάλλον δεν παίρνει άλλη αναβολή το πράγμα.

Ξεφυσάω, παίρνω μια γαλήνια έκφραση και γυρίζω από την άλλη. «Γεια σου, Κόνορ», τον χαιρετάω με κέφι. Και τον λέω έτσι επίτηδες, γιατί σχεδόν όλοι τον φωνάζουν «Χαρκ».

Τι να πω, οι παλιές συνήθειες δεν αλλάζουν.

«Μάγια», λέει.

Όχι Γεια σου, Μάγια. Ούτε Μάγια, τι λέει; Είναι ξεκάθαρο ότι στα email του δεν προσθέτει τίποτα που να δείχνει ενθουσιασμό. Ο Κόνορ δεν χαμογελάει σχεδόν ποτέ, αν και αρνούμαι να το πάρω αυτό προσωπικά. Απλώς έτσι είναι – επιθετικός, ανυπόμονος, μερικές φορές κακός. Μπορεί όλα αυτά να οφείλονται στη συναισθηματικά δυστοπική οικογένεια που τον ανάθρεψε. Μπορεί να φταίει η επιθετική τακτική του στις επιχειρήσεις, δηλαδή ότι πρέπει να είναι ταυτόχρονα επίμονος και τρομακτικός και θυμωμένος, λες και θέλει να προβάλλεται ως πρότυπο πλούσιου που διαχειρίζεται ένα ευρύ χαρτοφυλάκιο εταιρειών. Πάντα πίστευα ότι αυτή την όψη του την έδιναν τα κοστούμια του, αλλά τώρα που φοράει καφετί παντελόνι και ένα λευκό μπλουζάκι, και πάλι δεν θα τον περνούσα για σχεδιαστή λογισμικού ούτε για καθηγητή φιλοσοφίας.

Ειλικρινά, δεν είναι ο τύπος μου. Δουλεύει υπερβολικά πολύ.

Είναι ανίκανος να ξεδώσει. Είναι μονόχνοτος. Και τραγικό κάθαρμα.

Και τα τελευταία τρία χρόνια της ζωής μου είμαι ερωτευμένη μαζί του.

Πάντα ήμουν πεισματάρα, αλλά αυτό είναι διεστραμμένο. Αρτηριοσκληρωτικό. Τοξικό. Ο εγκέφαλός μου έφαγε κόλλημα μαζί του όταν ήμουν είκοσι χρόνων και εξακολουθεί τα ίδια. Παρ' όλα όσα έχουν συμβεί από τότε.

Όλοι οι δάσκαλοι έλεγαν στον αδελφό μου τι έξυπνη που ήμουν και να πού κατέληξα. Είμαι εντελώς ηλίθια.

«Πώς πάνε οι σπουδές;» με ρωτάει. Έχει έναν ιδιαίτερο τρόπο να κάνει φαινομενικά αθώες ερωτήσεις και να με βάζει στη θέση μου. Μια θέση που, κατά τη γνώμη του, βρίσκεται στην πισίνα για τα πιτσιρίκια. Μακριά από τους μεγάλους. Μακριά από αυτόν.

«Υπέροχα». Χαμογελάω, αγνοώντας επιδεικτικά το χέρι της Έιβερι που ακουμπάει στο μπράτσο του με τρόπο που δείχνει οικειότητα. *Το ήξερες ότι θα γινόταν αυτό*, θυμίζω στον εαυτό μου. *Και είναι φυσιολογικό να αγγίζονται δυο άνθρωποι που απολαμβάνουν ο ένας τη συντροφιά του άλλου.*

Δεν μπορώ να θυμηθώ πότε τον άγγιξα εγώ για τελευταία φορά.

«Έιβερι», λέω στην καινούρια μου φίλη, «είδες πόσο κοντά είναι το νησάκι Ίζολα Μπέλα;»

«Ναι! Δεν βλέπω την ώρα να πάω να το εξερευνήσω». Συνοφρύνεται. «Αλλά φοβάμαι κιόλας. Δεν ξέρω καλό κολύμπι.»

«Μπορούμε να πάμε μαζί», της προτείνω.

«Αχ, τέλεια».

«Έλεγα να πηγαίναμε αργότερα, ίσως αφού πάρουμε έναν υπνάκο πρώτα—»